

Nr. 7(107)

Bazūne

Latvijas Neredzīgo bibliotēkas avīzīte
par notikumiem bibliotēkas dzīvē

2020. gada 6. jūlijs

ATSĀKAS KLĀTIENES PASĀKUMI

Gunta Bite

Avīzītes «Bazūne» redaktore

Šogad runāt par atvaļinājumu jūlijā daudziem cilvēkiem varētu šķist neiederīgi. Īpaši tiem, kuriem pandēmijas laikā piespiedu kārtā nācās sēdēt mājās bez darba. Un tomēr. Vasaras pilnbriedā ir īstais laiks, kad atpūsties un baudīt mieru, sauli un brīvību. Laikā, kad termometra stabiņš tuvojas 30 grādu atzīmei cilvēks nav spējīgs uz lieliem darbiem. Prātā vien paēna, auksta dzēriena glāze un grāmata.

Latvijas Neredzīgo bibliotēka ir čakli pastrādājusi un sagatavojusi dažnedažādas grāmatas gan parastajā drukā, gan pielāgotajos formātos, lai jūsu atpūta būtu interesanta un atbrīvojoša. Par jaunākajām grāmatām uzzināsi lasot bibliotēkas informatīvo materiālu «Gaisma», apmeklējot mājaslapu vai zvanot pa tālruni 67514513. Vēlos vien piebilst, ka bibliotēka turpina izdot grāmatas arī palielinātā drukā, tāpēc neaizmirstiet par savām vecmāmiņām un vectētiņiem, īpaši, ja plānojat jūliju pavadīt pie viņiem laukos.

Viena no šogad izdotajām grāmatām Braila rakstā ir **Marinas Kosteņeckas** «Mans XX gadsimts. Saruna ar Georgu Stražnovu» (5 sējumos). Tās atvēršanas svētkus aprīlī izjauca *kovidsērga*, taču tagad mums ir iespēja plānot augustā **tikšanās ar autori sarunu šova «Kafijas**

pauze» ietvaros. Tā notiks **13. augustā plkst. 15.00** bibliotēkas lasītavā. Kā ierasts, arī šoreiz raidījums tiešraidē tiks translēts Latvijas Neredzīgo bibliotēkas *YouTube* kanālā un attālinātie skatītāji varēs uzdot Marinai Kosteņeckai savus jautājumus, rakstot tos komentāros.

Ar šo tikšanos bibliotēka atsāks organizēt pasākumus klātienē. Šogad tiek plānotas tikšanās ar Juri Rubeni, Mārtiņu Bergmani un daudziem citiem.

Sākot ar jūliju, arī pielāgotās izstādes būs apskatāmas bibliotēkā. Atgādinu, ka pielāgotās izstādes ir tādas izstādes, kuras var taustīt, klausīties audio materiālus par eksponātiem vai lasīt par tiem Braila rakstā. Viena no pirmajām šāda veida izstādēm būs baudāma visu jūlija mēnesi. **Izstādē «Sajūtu jūra»** apmeklētāji varēs iegremdēt pirkstus jūrmalas smiltīs, aptaustīt kāpās augošās smilgas, atrast smiltīs paslēptos dažādas formas gliemežvākus un klausīties jūras brīzēs. Promejot, izstādes apmeklētāji saņems brošūru ar dziesmu vārdiem, kurās pieminēta jūra. Tie, kuri vēlēsies materiālu saņemt audioformātā, to varēs augšupielādēt savā zibatmiņā.

Noslēgumā aicinu ikvienu no jums pado-māt, kura no vasarā izlasītajām grāmatām jūs uzrunāja visvairāk un uzrakstīt pāris rindiņu mums, lai varam jūsu vērtējumu publicēt «Bazūnes» septembra numurā, izveidojot jaunu rubriku «Lasītāju vērtējums».

DURVIS ATKAL PLAŠI VAĻĀ

Jana Šlapaka

LNerB Daugavpils filiālbibliotēkas vadītāja

Ir dzirdēts teiciens, ka remonts ir stihiska nelaime, kura līdzvērtīga diviem plūdiem un kurai beigas nav iespējams prognozēt. Tikpat labi to varētu teikt arī par vīrusa pandēmiju, kas 2020. gadā radikāli ietekmējusi cilvēku ikdienu visā pasaulē un kuras iznākumu pagaidām grūti paredzēt.

Tā nu sanācis, ka Daugavpils filiālbibliotēkas darbiniekiem un lasītājiem šogad nācies piedzīvot abas parādības un to radītās neērtības — februārī uzsāktie telpu remontdarbi jau lēnām tuvojās noslēgumam, kad valstī tika izsludināta ārkārtējā situācija. Tās dēļ ieilga lasītāju šķiršanās no bibliotēkas un nācās atcelt aktuālo preses izdevumu priekšā lasīšanu, kas remonta laikā bija vienīgais bibliotēkas sniegtais pakalpojums un tika organizēta pie «kaimiņiem» — Latvijas Neredzīgo biedrības Daugavpils TO telpās, ik nedēļu pulcējot līdz pat 15 interesentiem. Ārkārtējās situācijas dēļ nebija un arī aizvien nav iespējams sarīkot skaistus bibliotēkas atvēršanas svētkus un vienoties kopīgā priekā par bibliotēkas piedzīvotajām pārvērtībām, kuru ir patiesi daudz. Jauns, labs apgaismojums, jaunas, gaišas un ērtas mēbeles, kas izplata patīkamu smaržu, plašums, īsts bērnu stūrītis, kurā var ērti apsēties uz spilveniem un darboties ar grāmatām un spēlēm, funkcionāla iz-

stāžu siena — šis un daudzas citas pārmaiņas jau vairāk kā mēnesi var iepazīt un novērtēt ikviens, kas ienāk dzīvoklī Nr. 13 Čiekuru ielā 5, kas ir bijusi nemainīga Daugavpils filiālbibliotēkas adrese jau 21 gadu.

Bibliotēkas darbinieki, kuri pēc remontdarbu pabeigšanas jau bija paspējuši pierast pie bibliotēkas jaunā veidola un iekārtojuma, maijā atsākot lasītāju apkalpošanu klātienē un dzirdot apmeklētāju sajūsminātus iespaidus, varēja no jauna piedzīvot prieku par paveikto. Patiešām — pēc telpu remonta un pārkārtošanas bibliotēka ir kļuvusi par estētiski un funkcionāli mūsdienīgu informācijas, kultūras un tikšanās vietu, kas atbilst 21. gadsimta prasībām. Vai tad varētu būt labāka dāvana bibliotēkas 55. pastāvēšanas gadā? NĒ! Un par šo dāvanu visu lasītāju vārdā jāsaka vislielākais paldies mūsu bibliotēkas direktorei Andrai Jākobsonei!

Lai gan bibliotēkas pakalpojumu sniegšanu joprojām skar ierobežojumi un ikvienam jāatceras par piesardzības noteikumu ievērošanu, Daugavpils filiālbibliotēkas durvis ir atkal plaši vaļā, aicinot uz SATIKŠANOS. Ar īsto grāmatu, smaidīgo bibliotekāru, draugiem, jaunajām prasmēm, uzticamo informāciju. «Ne velti bibliotēkā ir visas zināšanas», tā pavisam nesen atzina 11-gadīgais Daniēls pēc tam, kad bibliotēkā atrada atbildi uz sev interesējošu jautājumu. Un brīnišķīgi ir tas, ka bibliotēka mūsdienās ir kas krietni vairāk par to!

ATVADAS NO KAĶA, VĀRDĀ BOBS

Margarita Jelisejeva

LAN vecākā bibliotekāre

Jūnija karstās dienas sagaidītas ar skumju ziņu. Ielas kaķis vārdā Bobs at-

stāja šo pasauli 15. jūnijā. Stāsts par to, kā klaiņojošais kaķis palīdzēja Džeimsam Bovenam atgūt cerību un izdzīvot smagajā dzīves periodā, aizkustināja miljoniem cilvēku visā pasaulē. Vēlāk Džeimss

uzrakstīja vairākas grāmatas par savu draugu Bobu, un pirmo no šīm grāmatām ar nosaukumu «Ielas kaķis vārdā Bobs» mūsu bibliotēka reproducēja Braila rakstā.

Diemžēl kaķu mūžs ir īsāks par cilvēka dzīvību, tāpēc ir pienācis skumīgs brīdis, kad mums visiem jāatvadās no mazā drauga. Bet atmiņas par viņu dzīvos gan Džeimsa Bovena un viņu līdzcilvēku sirdīs,

gan grāmatās, kas bija uzrakstītas par šo brīnišķīgo draudzību.

Mūsu bibliotēkā ir pieejamas dažādas grāmatas par kaķiem visādos formātos. Audioformātā nesen tika ielasīta Gvenas Kūperes grāmatas «Homēra odiseja» un pasakas par kaķiem krievu valodā.

Lasiet grāmatas un esiet kopā ar saviem mīļiem cilvēkiem un dzīvniekiem!

IESKATS GRĀMATĀ

«IELAS KAĶIS, VĀRDĀ BOBS»

Godinot aizsaulē aizgājušo ielas kaķi Bobu, par kuru savā grāmatā stāstījis Džeimss Bovens, publicējam fragmentu no grāmatas «Ielas kaķis, vārdā Bobs».

«Dzīve kopā ar Bobu bija jautra. Kā rādīja mūsu nelielā saķersšanās ar bulterjeru, garlaikoties nevajadzēja. Bobs, bez šaubām, bija īsta personība. Viņam piemita ļoti dažādas rakstura īpatnības, un tās es ar katru dienu iepazīnu arvien labāk.

Tobrīd vairs nešaubījos, ka Bobs uzaudzis uz ielas. Par to liecināja ne tikai ielu cīnītāja prasmes, bet arī tas, ka viņš nebija īsti radis dzīvot mājās un viņa manieres bija parupjas. Pat nodzīvojis gandrīz veselu mēnesi kopā ar mani, viņš joprojām negribēja izmantot kaķu tualeti, kuru biju nopircis. Bobs to necieta un muka prom ikreiz, kad noliku to viņa tuvumā. Viņš labāk cietās, līdz ieraudzīja, ka eju ārā pa durvīm, un tad nokārtojās pagalma apstādījumos.

Es negribēju, lai tā turpinās. Vispirms jau man nemaz nepatika kāpt lejā no piektā stāva — un tad atkal augšā —, kad tikai kaķim savajadzējās nokārtoties. Tādēļ nolēmu pamēģināt piespiest Bobu izmantot kaķu tualeti. Mūsu kopdzīves trešajā nedēļā es kādu dienu apņēmos divdesmit četras stundas nelaist viņu ārā, lai viņam nāktos lietot kaķu tualeti, bet Bobs mani nolika uz lāpstīnām. Viņš bruņojās ar

pacietību un gaidīja — gaidīja un gaidīja, un gaidīja... Tik ilgi, līdz ārā bija jāiet man. Tad viņš paspraucās man garām un metās lejā pa kāpnēm, lai tik ātrāk tiktu laukā. Pilnīga Boba uzvara! Sapratu, ka šajā cīņīnā negūšu virsroku.

Palaikam Boba raksturā izpaudās daudzonīgums. Viņš jau uzvedās mierīgāk nekā tad, kad uzradās, galvenokārt tāpēc, ka bija kastrēts, taču dažkārt joprojām plosījās pa dzīvokli un bieži spēlējās kā traks ar visu, kas pagadījās pa ķepai. Kādu dienu es vēroju, kā viņš izklaidējas, gandrīz veselu stundu dzenājot pa dzīvojamās istabas grīdu pudeles korķi. Kādā citā reizē viņš uzgāja kmeni. Varēja redzēt, ka kamene ir ievainota — viens spārns tai īsti neklausīja —, tādēļ tā klumburoja pa kafijas galdiņu. Kamene visu laiku vēlās uz sāniem un ik pa laikam nokrita no galda uz grīdsegas. Ikreiz, kad tas notika, Bobs ļoti uzmanīgi saņēma kmeni zobos un nolika atpakaļ uz galda. Tas bija iespaidīgi! Kā viņš mācēja tik piesardzīgi saņemt kmeni aiz spārna un nolikt atpakaļ drošībā uz gludas virsmas! Tad viņš turpināja vērot, kā kamene tenerē pa galdu. Tas tiešām izskatījās komiski. Bobs negribēja kmeni ēst. Viņš tikai gribēja ar to paspēlēties.

Ielas instinkts izpaudās arī Boba ēšanas paradumos. Kad novedu viņu lejā no-

kārtoties, viņš taisnā ceļā devās uz laukumīgu aiz mājas, kur stāvēja atkritumu konteineri. Lielos atkritumu konteinerus uz riteņiem bieži atstāja vaļā, un reizēm tiem blakus mētājās melni plastmasas maisi, ko pilsētas lapsas vai klejojoši suņi bija atplēsuši vaļā. Bobs vienmēr aizgāja pārbaudīt, vai nav kaut kādu ēdiena atlieku. Vienreiz pieķēru viņu velkam apgrauztu cāļa stilbiņu, ko nezin kāpēc citi atkritumu ēdēji nebija pamanījuši. Nospriedu, ka no iesīkstējušiem paradumiem ir grūti atbrīvoties.

Tā tas arī bija. Kaut gan es Bobu baroju regulāri, viņš joprojām izturējās tā, it kā katra maltīte būtu pēdējā. Kad mājās ieliku bļodiņā kaķu barību, viņš tūlīt metās tai klāt un rija, it kā necerētu sagaidīt rītdienu.

— Bob, ēd taču lēnāk un izgaršo barību, — es rājos, bet velti, tomēr kārtējo reizi nospriedu, ka Bobs ir ilgi eksistējis apstākļos, kuros viņam nācies izmantot katru izdevību paēst. Viņš vēl nebija pieradis dzīvot vietā, kur divreiz dienā garantēta kārtīga maltīte. Zināju, kā viņš jūtas. Es arī ilgi biju tā dzīvojis, tāpēc neko nevarēju viņam pārmest.

* * *

Taču man visvairāk uz nerviem krita tas, ka viss dzīvoklis bija burtiski pilns ar kaķa vilnu.

Tas bija gluži dabiski. Bija pienācis pavasaris, un Bobs meta ziemas kažoku,

tomēr viņam gāja nost sasodīti daudz vilnas. Lai ātrāk atbrīvotos no vecā apspalvojuma, viņš berzējās pret jebkuru priekšmetu, kam varēja tikt klāt, tā ka viss dzīvoklis bija pārklāts ar biezu kaķa spalvu kārtu. Tās bija gatavās mocības.

Taču tā bija arī zīme, ka viņa kažoks — un viss organisms — atkopjas. Bobs bija vēl nedaudz kārnns, bet viņam vairs nebija izspiedušās ribas kā toreiz, kad pirmoreiz ieraudzīju. Protams, kažoks bija plāns, jo viņš bija audzis kaitīgā vidē — iespējams, uz ielas. Pateicoties ārstēšanai, kailajās vietās vilna bija atkal ataugusi, un antibiotikas bija sadziedējušas sastrutojušo brūci. Tā gandrīz bija izzudusi; patiesību sakot, ja nezināja, kur tā bijusi, to nemaz nevarēja pamanīt.

[..] Vēl viens smieklīgs paradums, kas viņam izveidojās, — televīzijas skatīšanās. To, ka Bobs vēro bildes uz ekrāna, pirmoreiz pamanīju kādā dienā, kad niekojos ar datoru vietējā bibliotēkā. Es tur bieži iegriezos pa ceļam uz Koventgārdenu vai arī tad, kad nespēlēju. Biju izvedis Bobu pastaigāties. Viņš bija nolēmis sēdēt man klēpī un kopā ar mani skatījās monitorā. Ievēroju, ka tad, kad kustināju peli, viņš mēģināja sist ar ķepu pa kursoru. Tādēļ, atgriezies dzīvoklī, eksperimenta labad vienkārši ieslēdzu televizoru un tad iegāju guļamistabā kaut ko padarīt. Kad atgriezos, Bobs bija iekārtojies uz dīvāna un skatījās televīziju.»

Grāmata pieejama arī Braila rakstā.

BAZŪNE

**Latvijas Neredzīgo
bibliotēkas
bezmaksas avīzīte**

Izdota Braila raksta nodaļā. Iznāk reizi mēnesī.

Redaktore Gunta Bite.

E-pasts: gunta.bite@neredzigobiblioteka.lv

Mājaslapa: www.neredzigobiblioteka.lv sadaļā Jaunieguvumi

Tālr. 67522131

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.

Par publikācijām atbildīgi paši autori.